

Література:

1. Іщенко Н. А. Діагностика ймовірності банкрутства підприємства. Вісн. Економічні науки. 2017. № 31. С. 256 – 265.
2. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон від 14.05.1992. № 2344-ХІІ-ВР // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2343-12> (дата звернення: 24.10.2018).
3. Терещенко О. О. Дискримінантна модель інтегральної оцінки фінансового стану підприємства. Економіка України. 2003. № 8. С. 38 – 44.
4. Altman E. J. Financial Ratios, Discriminant Analysis and the Prediction of Corporate Bankruptcy. Journal of Finance. 1968. № 4. P. 589 – 609.
5. Фінансова звітність ПАТ «Інтерпайп НТЗ». URL: http://ntrp.interpipe.biz/ru/investors/reportingissuer/doc_zvit_nadaytsua_derj_organam/ (дата звернення: 25.10.2018).

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Задерей Ю. В., студентка 2 курсу факультету Менеджменту
Мазур А. Б., асистент каф. менеджменту і публічного адміністрування

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

На даний час розвиток будь-якого регіону залежить від наявних у ньому продуктивних сил, тобто від природно-ресурсного, економічного та трудового потенціалу. Саме вони визначають можливий рівень та перспективу соціально-економічного розвитку території.

Стабільний та інтенсивний регіональний розвиток в Україні неможливо уявити без узгодженої та ефективної взаємодії суб'єктів управління. Стратегічним завданням держави у цьому випадку є забезпечення довгострокового соціально-економічного регіонального розвитку, можливість якого багато в чому залежить від грамотного регіонального управління.

Засадою ефективного регіонального управління є досконала побудова процесів, що забезпечують комплексний розвиток регіону. Ефективна реалізація соціально-економічних функцій регіональної економіки передбачає наявність сприятливих умов їх функціонування і розвитку. Взагалі, регіони та їх економічна діяльність є основою забезпечення сталого соціально-економічного розвитку країни за рахунок того, що на рівні регіону відбуваються початкове акумулювання та розподіл людського, інтелектуального та соціального капіталу, природних, матеріально-технічних, фінансово-кредитних та інших ресурсів. Тому, стратегічне значення регіонального розвитку є одним із найвагоміших чинників забезпечення соціально-економічного розвитку країни [2].

Основою регіонального розвитку є інноваційна економіка, що базується на інноваційному виробництві як результаті реалізації наукомістких технологій

і створення інфраструктури інноваційного циклу. Стратегічне управління розвитком регіону має включати пріоритетні напрямки, орієнтовані на довгострокову і короткострокову перспективи.

В сучасних економічних умовах, що впливають на ефективність управління регіональним розвитком, виникає необхідність використання нових підходів і методів управління регіонами, які б дозволили урізноманітнити діючий інструментарій, підвищити ефективність прийнятих рішень, витрачання державних ресурсів, використання матеріальних засобів і людського капіталу.

Економічна сутність регіональної економіки має позитивну динаміку під впливом наступних факторів: становлення різноманіття форм власності і господарювання, інвестиційна активність, демонополізація економіки та розвиток конкуренції та ін. Тактичними цілями регіонального розвитку виступають проміжні завдання, що відіграють роль необхідних умов успішного розвитку. Серед таких тактичних цілей розвитку регіону можна виділити:

- залучення до регіону нового бізнесу та розширення існуючого;
- розвиток у регіоні малого бізнесу;
- розвиток промисловості;
- розвиток освіти;
- розвиток соціальної захищеності населення;
- розвиток сфери послуг;
- підвищення рівня зайнятості населення регіону [3].

Розвиток регіонів України залежить від відтворення їх виробничих потенціалів на новій техніко-технологічній основі, здатності структур науково-технічного профілю продукувати принципово нові технології та види техніки, розвиненості інфраструктури, що має забезпечувати їх упровадження. Завданням держави за жорстких ресурсних обмежень є створення через використання системи адміністративних та економічних важелів сприятливих умов для інтенсивного розвитку економіки країни шляхом розширеного відтворення її конкурентних виробництв з урахування їх регіонального розміщення. Це є завданням як державної промислової та інноваційної, так і регіональної політики. Тому під час розробки стратегії економічного розвитку країни ключовим напрямом підвищення конкурентоспроможності українських регіонів є перенесення акценту на структурну перебудову національної економіки [1].

Основними стратегічними пріоритетними напрямами соціально-економічного розвитку регіонів повинні стати: підвищення ефективності управління регіональної влади; підвищення інвестиційної та інноваційної активності регіону; підвищення ефективності використання природно-ресурсної бази регіону; розвиток людського потенціалу регіону.

Таким чином, збалансований та динамічний розвиток регіону, підвищення конкурентоздатності регіональної політики, активізація регіональних та місцевих ініціатив повинна відбуватися через цілеспрямовану державну регіональну політику

Література:

1. Голікова Т.В. Державне управління територіальним економічним розвитком: теорія і практика : [монографія] / Т.В. Голікова. – К. : НАДУ, 2007. – 296 с
2. Управління регіональним розвитком: проблеми та перспективи: [монографія] / Н.Л. Гавкалова, Л.Й. Аведян, Г.М. Шумська [та ін.]; за заг. ред. докт. екон. наук, професора Н.Л. Гавкалової. – Х.: ХНЕУ, 2013. – 400 с.
3. Фицик Л.А. Регіональні аспекти соціально-економічного розвитку України / Л.А. Фицик // Матеріали науково-практичної конференції з міжнародною участю. – Х.: ХНУ, 2010. – С. 272–274.

ЕКОНОМІЧНІ СТРАТЕГІЇ ЖИТТЄЗДАТНОСТІ МІСТА

Задерей Ю. В., студентка 2 курсу факультету Менеджменту

Радіонова Л. О., канд. філос. наук, доц. каф. філософії і політології

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М.Бекетова*

У числі проведених на теперішній час в Україні реформ одне з перших за важливістю місць займає реформа місцевого самоврядування. Для забезпечення реальної самостійності і відповідальності органів місцевого самоврядування, їх ефективної діяльності в інтересах населення необхідні відповідні правові, економічні, організаційні, соціальні та фінансові умови [1, ст. 44-47]. Заходи, що вживаються для досягнення цих цілей, часто не дають належних результатів. Основною проблемою є те, що вони здійснюються без достатнього наукового обґрунтування, часто методом проб і помилок. Удосконалення цих форм, пошук нових і найбільш ефективних соціальних технологій - це постійний процес навіть для стабільних держав.

В Україні, яка переживає складний період, пошук оптимальних форм управління, нових управлінських і самоврядних технологій, являється актуальним і пріоритетним напрямком.

Питання про економічний розвиток міст, так само як і інших типів поселень, не є принципово новим. Міста існують давно, і основою життєзабезпечення, підвищення якості життя завжди була економічна діяльність громадян. Економічне середовище, в якому існують міста, змінюється дуже швидко. Відбувається інтернаціоналізація: стрімко формуються загальносвітові ринки, відбуваються процеси політичної та економічної інтеграції, розвиваються і поширюються нові технології. Практично зникли перешкоди для вільного протікання по всьому світу інвестицій, що становлять основу економічного розвитку міст, що забезпечують їх податкову базу і зайнятість жителів.

У недавньому минулому міста розвивалися, виконуючи задану «зверху» функцію в рамках так званої «політики розміщення продуктивних сил», орієнтованої на максимальну комплексність і взаємозв'язок, і часто - на економічну «монофункцію». У нових економічних умовах, що викликали кризу